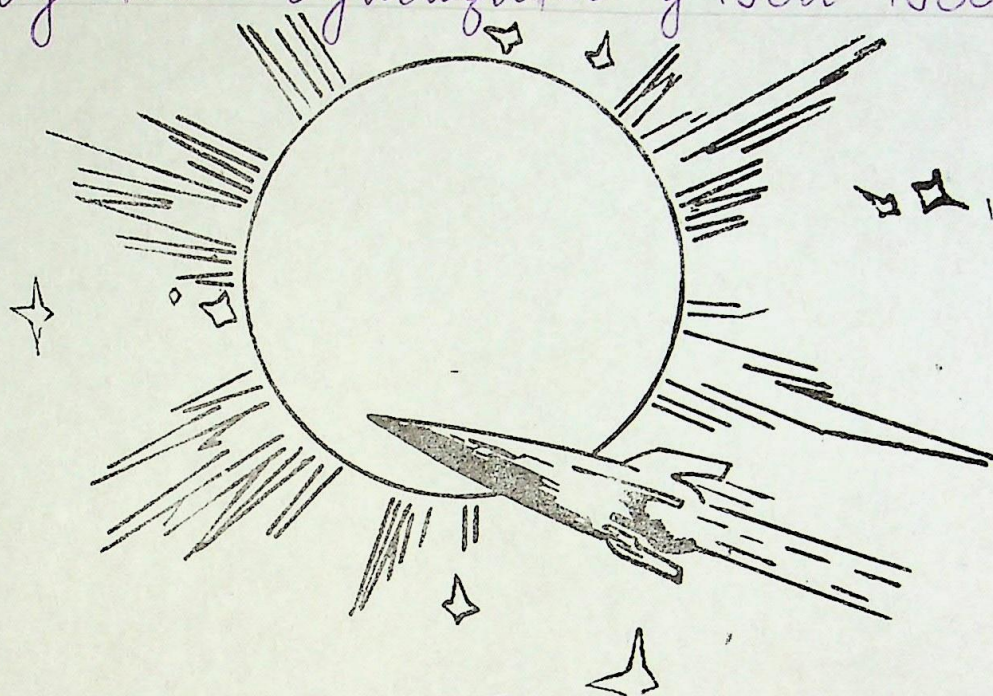

56

11711-1

Голод на Сумщині у 1932-1933 роках

99

Спогади Л. В. Голушяка, жителівки
с. Боромля Простянецького району.

ПАПКА ДЛЯ ПАПЕРІВ

1989 рік.
1 документ
2 аркуші.

ДЕРЖАРХІВ

Сумської об.

Фонд №

Оп. №

Архівний №

Р 7711

1

99

"Білі плями нашої історії"

1.

Я, Скірко-Топуля Лідія Володимирівна,
1923 р. народження в період голоду 1932-33 р.
була вдома в с. Борошні.

Несучи ми дружиною сім'ю батько, мати-
мачуха, я і двоє братів 1921 р.ч. і 1927 р.
народження, (Рідно маму вмерло при родах 1929 р.).

Томішською як в 1932 р. ходили по хатах
як їх тоді називали "виконавці" які перевіря-
ли зердаки, позріби, да навіють під при-
міжком у горщиках вигрібали все і забира-
ли, куди я звичайно не знала. Я знала
лише одне - здохнемо всі.

Батько з перших днів організації "ОЗЗ"
вступив до нього і працював союзаром,
а коли вже позав мучили його відсутністю
з "ОЗЗ" і поїсав на заробітки в м. Запо-
ріжжя, де через декілька місяців і помер,
а до поспішної мимучи обіцяв забрати
і нас до себе, як тільки зуміє цю

зготовивши з скарів.

Так ми його і не гіндались, а одержали
попеграму про його смерть.

Замислились ми - мати-матуха і про-
нас - малолітніх дітей. Через деякий
час отух епіарний брат Ваня і в
квітні м-ці 1933 р. помер.

Мати, все це внас було з маїнею, вози-
ла в містї для обліну на продукти, але
це була така мізерна кількість мушину
з картоплі, неменька мук зи пшона, що
без добавок невітвона, крошеч, різного
буф'яну не могло бути і мови про зварити
і поїсти. В травні місяці 1933 р. помер
мій брат - Мишко.

Замислились ми вдова з матюю, я
теже отухла, але не вмерла. Літо було
еще добре вродила "корза" яку ми
зібрани і цю монету сказати позо-
лами смерть, картоплі не було того

сидіти, косячили вірники мушкетери 2.
і зібрани на масіни дрібенької, яку збері-
ли 1934 р.

Але щоб змолочити кору, робили сітуні
і жорна, і от ми могли на жорні
драти, а сітуні товкти на олію, щоб
поїти олій продавати, а жорна купити, все
це робили вночі і олію ходили давати вночі,
і на поїзд на Скрегівку вночі, бо були
засідки і все це відбували, жорна і сітуні
розбивали не давали пекти, Хіло це робив?
Намні уночомогли власні.

Все це трудно згадувати без сліз, зами-
шав ми з матю, а в її сестри тіло
було врос дитя, мати комерта згоно-
ду, а дитя бачило збері, з Ленінграда
де тіло шукав крам'я даї носив сукати
і діти замишав пекти.]
Замину у ВВВ-ну на фронті.

В даний момент я пенсіонер, маю
похоронення 7 р. тому : в 92 роки.

Маю нагороди:

Орден Вітчизняної війни

40-її Перемоги в ВОВ. - медалі

"40-пяти Советской Армии - медалі

"За доблесный труд" - медалі

"Ветеран труда" - медалі

Оптимизм самизащиты обороны СССР.

В роки війни працювала в ЕТ-Знах
медсестрою, потім в Горькомському
лікарні, медсестрою в лікарні ім. Леніна.
Умовік тіше пенсіонер, сам-нерідний
але він мені найрідніший.

Навіщо я це пишу? Бо це не казачество,
а ~~ва~~ тільки розвинутий думи і після
цього довго немає спокою.

З повагою ЛВ Голуба.

ЗАВІРЯЮЧИЙ НАПИС

В даній справі пронумеровано 2 аркушів
(два)

«16» липня 2001

Посада

головний спеціаліст

Підпис

М. Кузнецов